

Beszélő kapu

-Isten hozott nálunk!

Gyönyörű ez a hely, akár egy hatalmas várkert, hosszú kikövezett út vezetett több méteren is egyenesen. Jobb oldalt, végig az út mentén görög oszlopokra emlékeztető márványoszlopok húzódtak, már gondosan benőtte a borostyán, némelyiket viszont csillagjázmin díszítette ezernyi apró fehér virágjával. Ott csüngtek, tekergőztek és illatoztak, egyik oszlopról a másikra kúsztak, szinte befedték az egészet, csak itt-ott látszódott ki a mintás márvány. A levelek között messzire lehetett látni, mintha tenger lett volna mögöttük, ami egybe folyt az éggel a horizonton. Bal oldalt egyenletesen vágott, zöld gyeppel volt pavilonokkal, amiket szintén csillagjázmin és borostyán díszített. Keskeny, kanyargós ösvények tarkították a fűvet keresztül kasul, gondosan vágott sövény futott a mentén, mindegyik egy tóhoz vezetett. A halastavon megcsillant a fény, néha arany foltok bukkantak fel, valószínűleg apró aranyhalak lehettek. Fehér és rózsaszín tavirózsák tarkították a víz felszínét. Az égen egy árva felhő sem ólálkodott. A lány alaposan körül nézett és csak ekkor fordult meg szemügyre venni honnan is jött a hang, amit az imént hallott. Egy hatalmas kovácsoltvas kapu tornyosult előtte, kétoldalt kerítés futott végig a birtok oldalán, amíg csak a szem ellátott. Gyönyörű íves minták voltak rajta, apró vasrózsákkal, még apróbb levelekkel, és még annál is apróbb tuskékkal. Boltíves alakja tetején két nagy angyalszárny és egy mosolygós angyal díszelgett, tárt karokkal figyelte a kapu alját, mintha azt mondaná evvel a gesztussal: Isten hozott. Vagy tényleg mondja? A lány gyanakodva nézte a fémből kovácsolt alakot.

-De hát a kapuk nem beszélnek. Mi ütött belém? A fejemre estem, vagy mi van velem?

Percekig leste a kaput és az angyalt a tetején, néha úgy vélte megmozdultak a szárnyak, de csak a napfény játékának gondolta. Újabb motívumokat figyelt meg a kapun, és a mellette lévő kerítésen is. Ekkor lett figyelmes arra, hogy a kaput két oldalról szintén vasból formált szobrok fogják közre. Ők viszont, mintha folyton a lányt figyelnék. Kezdte azt hinni napszúrást kaphatott, mikor fémes hangon kinyílt a kapu egyik szárnya és egy idős hölgy lépett be rajta. Hosszú ősz haja szoros kontyba fogva pihent a tarkója felett, olvasó szemüvege volt rajta, könyvét kezében szorongatta. Sötét kék melegítő nadrág, kötött bézs színű hatalmas gombos kardigánja alatt apró virágmintás piros pólót viselt, papucsban csoszogott beljebb az udvarba és óriási mosollyal. Ekkor a kaput őrző angyalok felé fordultak, a kapu tetején lévő pedig megszólalt.

-Isten hozta itt. - kezével körbe mutatott a kerten, evvel beinvitálta.

-Hát ez csodálatos! Sokkal szebb, mint képzeltem. - ámulkodva pillantott körbe a hölgy. Szeme megakadt a lányon, döbbenet emelte kezét a szája elé. - Ó drága Istenem. Mennyire gyönyörű...és fiatal.

Ekkor szintén kinyílt a kapu, újabb üdvözlés és egy idős pár lépett be. Egymás kezét szorították, ők is boldognak tűntek, ahogy beljebb haladtak. Hálóiing volt mindkettejükön és mezítláb voltak.

-Na jó. Szóval mi a fene folyik itt? - kérdezte magától.

Az idős pár elhaladt a lány mellett, ők is ugyan avval a tekintettel, mint az előző hölgy.

-Döbrentek? Elszomorodnak ha rám néznek. De hát olyan boldogan jöttek be.

Egy darabig csodálkozva figyelte az újra és újra megmozduló kovácsolt angyal szobrokat, azon gondolkozva miféle szerkezet hajthatja, kereste a részeit ahol össze lettek illesztve, a kis csavarokat, de nem látta. Úgy tűnt mintha az egész egyben lenne. Hisz így képtelenség, hogy mozogjanak, ilyen szerkezettel még sehol nem találkozott. Nem gépiesen mozognak, mint a robotok, inkább úgy, mint az emberek. *Élnék?* Közelebb akart menni, hogy jobban szemügyre vegye, de ekkor a kaput őrző angyalok előre léptek, mintha nem akarnák, hogy a környéken található egyetlen be- és kijárat közelébe menjen.

-Menj kedves a többiek után. - szólt fentről az angyal.

Kipillantott az örök szárnya felett a kapu elé, ahol hosszú sorban kígyóztak az emberek. Java részt idősek, de akadtak középkorúak és fiatalok is köztük. Egy eltévedtnek tűnő, magányosan sétáló kisfiút pillantott meg a sor mellett bóklászni. Plüss dínóját szorongatta két kezében és tágra nyílt boci szemekkel nézett fel a nagyokra. Kék fehér kockás egybe részes pizsamájában tipegett előre apró lábaival. Valamit mondott néha, de túl messze volt, hogy a lány hallja a hangját. Néha megérintett egy egy embert, meghúzta a pólójuk alját. A szüleit kereshette. Odament egy fiatal húsz év körüli fiúhoz, hozzáért a karjához, de a fiú csak lesütött szemmel nézett a lábai elé, keze zsebre vágva pihent a bőr dzsekije zsebében. A térdén a nadrág lyukas volt, alvadt vér borította a lába szárát, dzsekije is kopottnak tűnt, fél pár cipője hiányzott. A kisfiúra pillantott, könny áztatta arcával. Mikor a kapu felé fordította a fejét, akkor vette észre a lány, hogy ismeri azt az arcot. Sokkal meggyötörtebb volt, mint általában, és könnyek csordultak a szeméből. Soha nem látta még síri

-Levi! - kiáltotta a lány. - Levi, itt vagyok! A kapunál. Levi!

A fiú felpillantott és mikor meglátta szerelmét futni kezdett a kapu felé. Az angyal ismét üdvözölte a belépőt, még mormogott utána valamit, hogy ne rohanjon ennyire, meg figyeljen oda másokra, még fellök a végén valakit. Meg valami olyasmiről is, hogy tanulhatott volna már ebből, hisz ez miatt van itt. De a lány nem figyelt tovább a körülötte beszélőkre, a fiút figyelte mennyire megviselt a külseje.

-Istenem! -kiáltotta a fiú.

-Nem ő, Isten a következő kapunál lesz. -mordult oda megint az angyal. Valamiért nagyon neheztelt Levire. A fiatalok nem is figyeltek tovább a belépő emberekre, sem az örökre, se az angyal gúnyos megjegyzéseire.

-Kira! Hát itt vagy. Téged kerestelek, de bízam benne, hogy nem találalak itt. -sütötte le a szemét újra a fiú.

-Mi történt? Annyira furcsán érzem magam. Nem igazán emlékszem hogy kerültem ide, de nézd milyen érdekesek az emberek. Sokan otthonkát viselnek, pizsamát, javarészt idősek vannak és úgy lépnek be néhányan mint akik alig várták volna már, hogy itt legyenek. Mi ez a hely? Nem ismerős. - nézett körbe. -És nézd, azok ott! Az angyalok. Mozognak és beszélnek. Ilyet még nem is láttam, szerintem valami új fejlesztésű robotok lehetnek. - időzött el egy pillanatig a szeme újra rajtuk. A fiú megérintette a lány arcát. Visszafordult. A fiú szeme könnytől csillogott, aggodalmasan figyelte.

-Mi történt veled? Vérzel. - megérintette a térdét. - Nagyon fáj? Ugye nem megint bunyóztál valakivel? Mondtam tegyünk panaszt a professzornál vagy a dirinél. Ez így nem mehet tovább, még a fél pár cipődet is elvették. Holnap panaszt teszek. Végre legalább kicsapják már őket a suliból. Folyton bajba kevernek, meg mindenkivel csak kötekednek. -dühöngött a lány. A fiú nem szólt továbbra sem egy szót sem, talán nem találta a szavakat. - Gyere, inkább nézzük meg mi ez a hely.

Csendben sétáltak, figyelték a mellettük elhaladó embereket, a mosolyogva sétáló időseket, az egyedül bóklászó gyermekeket. A lány épp azon gondolkodott, miért vannak kicsik egyedül hagyva, mikor Levi végre megszólalt.

-Tudod mi ez a hely?- kérdezte.

-Nem.

-Nem emlékszel mi történt? Hogy, hogy kerültél ide?

-Nem.

-Megértem majd ha kialaksz, teljesen egyetértek ezzel, ha így lesz. Én már az óta gyötröm magam mióta ide jutottam. Kínoz a tudat, hogy mindez miattam történt. - újabb könnyek gördültek le az arcán.

-Kezdesz megijeszteni. -Egy pillanatra sem álltak meg, sétáltak amerre a többiek is. A távolban magasan lépcső tört az ég felé.

-Akkor történt mikor hazafelé tartottunk. Kijöttünk az utolsó óránkor, amikor Ádámék megint belém kötöttek a parkolóban. Veled piszkáltak, azt kezdték megint mondogatni, hogy melyikük mit művelne veled és a száddal. Már majdnem megint összebunyóztunk, mikor megláttam jössz ki az ajtón. Kocsiba vágtam magam és elhúztam onnan a francba. A lépcső alján felvettelek. Arról kezdte panaszolni mennyi leckét adott a kémia professzor, de én csak arra tudtam gondolni mennyi mocskos dolgot tennének azok a szemetek veled, és, hogy mennyi lánnyal meg is tették már, nem akartam, hogy te is köztük legyél. Tudom, hogy nem állnál össze egyikükkel sem, de azt is tudom mennyire erőszakosak. Piros lámpánál mellénk értek kocsival és mutogattak a csukott ablak mögül. Mikor zöldre váltott a lámpa elhúztak mellettünk, azt hittem elmentek, de ahogy kiértünk a városból ott voltak előttünk, észre vettek, mert cikázni kezdtek pár méterre a koci előtt. Ingerelni próbáltak. Egyszer behúzták a féket, én elrántottam a kormányt és a szembe sávban közeledő autóba csapódtunk. Most meg itt vagyunk. - a szemé sarkából a lányt figyelte.

-Akk..a..akko.. akkor mi? Akkor mi most meghalunk? - döbrent le a lány. Hirtelen nem tudott gondolkodni. -Ezért vannak néhányan alvásban? Mert ők álmukban haltak meg? Te ezért vagy csurom vér? A gyerekek.. szegény párák. És én? - csak ekkor tekintett le magára. A karja horzsolással volt tele, nadrágja elszakadt.

-Rajtad nincs sok karc. - vette szemügyre a fiú. - De biztos nagy volt az ütközés.

Csendben haladtak tovább, fel a lépcsőn, családjaikra gondoltak, barátaikra. Hogy mi mindent szerettek volna még csinálni együtt. Hogy mi történhetett a másik kocsiban ülőkkel. A lépcső tetején egy férfi állt, mögötte fény szűrődött ki a kapun. -A mennyország kapuja lehet. A pokolból inkább forráság és sikolyok szűrődne ki. -gondolták.

-Üdvözöllek titeket drága gyermekeim. Lépjetek be Isten országába. -köszöntötte őket Jézus. Tárt karokkal fogadta őket, először a fiút invitálta beljebb, de a lányt megállította a kapu előtt. -Várj gyermekem. - a lányt elfogta a rettegés.

-Ugye nem a pokolra kerülök? - kérdezte félve, kezét a fiú felé nyújtotta.

-Dehogyan is gyermek.- kacagott fel. -Ilyenkor mindenki ettől retteg. Kapsz egy újabb esélyt, nem jött még el a te időd, rád még csodás dolgok várnak földi létedben. -majd a kapu melletti ajtóra mutatott. -A te utat itt most arra vezet.

-De.. és Levi? -rémület fogta el, nem akart a fiú nélkül menni. - Ez igazságtalan!

-Menj Kira! Én okoztam, önzőség lenne ha azt kívánnám maradj velem, nem itt van még a helyed. Ígérem vigyázok rád fentről és mindig veled leszek. -kiáltotta a fiú. - *Szeretlek.*- suttogta a levegőbe, kezét ő is a lány felé tartotta. A lány sírásba tört ki.

Két fehér ruhás angyal fogta kézen s vezették az élők világa felé. Az ajtó bezárult ő pedig zuhant. Nagyot dobbant a szíve. Kipattant a szeme és nagy lendülettel felült az ágyon. Két nővér tornyosult felette defibrillátorral a kezében, a mentőautó szirénázva száguldott, ruháját felvágták a mellkasán.

-Életben van! -szólt nagyot sóhajtva és már megkönnyebbülten az egyik nővér.

-*Én is szeretlek, Levi. Örökre.* - nem tudta vajon kimondta-e hangosan, vagy csak gondolta. Úgy érezte egy része így is átment a beszélő kapun, és ott is maradt.

Zokogásban tört ki, szúrta a mellkasa, úgy érezte kiszakadt a lelke. A szíve pedig apró darabokra hullott.

Írta: Tukacs Renáta